

by jí býti použito k odůvodnění příslušnosti proti Gustavu V-ovi staršímu podle § 93 j. n. z důvodu výše uvedeného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na příslušné správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že vytýkaný rozpor se netýká podstatné části, jelikož předpis § 93 j. n. platí i v případě, že je více hlavních závazných, i v případě, že jsou tu hlavní a vedlejší závazání, jenže v tomto případě mohou býti žalováni jen vedlejší závazání u obecného sudiště některého z hlavních závazných, a nikoliv opačně.

Čís. 11501.

Při exekuci na požární náhradu za shořelé svršky nepřichází v úvahu předpis § 251 ex. ř. Nedopadá tu ani § 290 ex. ř., v němž jsou nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 166/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky za dlužníky vedl vymáhající věřitel exekuci na požární náhradu za pojištěné bytové zařízení a prádlo složenou pojišťovnou pro dlužníky. Soud první stolice exekuci k návrhu dlužníků podle §§ 39 čís. 2 a 251 čís. 1 ex. ř. zastavil. Rekursní soud zamítl návrh na zastavení exekuce. Důvody: Podle § 290 čís. 2 ex. ř. jsou z exekuce vyňaty za podmínek tam uvedených náhrady, patřící dlužníku z pojištění příslušenství nemovitostí. Zde však nejde o příslušenství nemovitosti. Ani předpisu § 251 čís. 1 ex. ř. nelze tu použiti, ježto nebyly zabaveny předměty vyňaté podle § 251 čís. 1 ex. ř. z exekuce, nýbrž pojistné za bytové zařízení a to, jak uvedeno, není vyňato z exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejde o exekuci na hmotné věci podle §§ 249 až 289 ex. ř., nýbrž o exekuci na peněžité pohledávky podle §§ 290 až 324 ex. ř., a nepřichází proto předpis § 251 ex. ř. vůbec v úvahu, nehledíc k tomu, že ochrana podle § 251 č. 1 až 6 ex. ř. předpokládá, že majetkové předměty tam vypočtené jsou v jistém skutkovém vztahu k dlužníku a k jeho domácnosti, pokud se týče k určitému podniku, a přirozeně tudíž přestává jejich zánikem. V § 290 ex. ř. jsou však nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo, a nelze proto tyto výjimky obdobou rozšiřovati na jiné případy.

Čís. 11502.

Rozhodnutí, jímž první soud mezitímní určovací návrh zamítl, správně však odmítl, an jej věcně nevyřídil, máje jej za nadbytečný vzhledem

k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé, mohlo se státi jen usnesením pojatým do rozsudku ve věci hlavní, a bylo lze napadnouti je rekurem. Stalo-li se rozhodnutí prvního soudu o mezitímním určovací návrhu rozsudkem a strana napadla tento výrok odvoláním a rozhodl-li odvolací soud o něm tak, že usnesením rovněž odmítl z formálních důvodů mezitímní určovací návrh, jde vpravdě o souhlasná usnesení, proti nimž jest další opravný prostředek vyloučen (§ 528 c. ř.).

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 169/32.)

Za řízení o žalobě o nepřípustnost exekuce učinila žalovaná mezitímní určovací návrh, jež první soud rozsudkem zamítl, máje jej za nadbytečný vzhledem k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé. Odvolací soud k odvolání žalované mezitímní určovací návrh odmítl. Nejvyšší soud rekurs, správně dovolací rekurs, odmítl.

Důvody:

Žalovaná učinila za ústního jednání návrh podle § 259 druhý odstavec c. ř. s. na určení ve smyslu § 236 c. ř. s., že jest podle odpůřčího řádu odporovatelným a proti žalované právně bezúčinným právní jednání mezi žalobcem a povinným, podle něhož zboží vyrobené exekutem zůstane vlastnictvím žalobcovým. O návrhu tom rozhodl první soud tak, že návrh zamítl, správně však odmítl, an jej věcně nevyřídil, máje jej za nadbytečný vzhledem k zamítnutí žalobního nároku ve věci samé. Nebylo-li však výrokem prvního soudu vysloveno, zda tu jest či není právní poměr tvrzený žalovanou, což by se musilo ovšem státi ve formě rozsudku (§ 236 první odstavec, poslední věta c. ř. s.), nýbrž byl-li mezitímní určovací návrh žalované odmítnut, mohlo se toto rozhodnutí (odmítnutí návrhu) státi jen usnesením, pojatým ovšem do rozsudku ve věci hlavní a bylo lze podle § 514 c. ř. s. napadnouti je rekurem. Napadla-li žalovaná výrok prvního soudu o mezitímním návrhu především odvoláním, třebas se tak mělo státi jen rekurem a rozhodl-li odvolací soud o něm přihlížeje k oprávněmu prostředku žalované neprávem jako k odvolání — tak, že usnesením rovněž odmítl z formálních důvodů mezitímní určovací návrh žalované, jde vpravdě o souhlasná usnesení nižších soudů, ano jinak nesejde na tom, že důvody, z kterých odvolací soud odmítl návrh byly podstatně jiné než důvody, ze kterých první soud učinil své rozhodnutí. Podle § 528 c. ř. s. jest rekurs proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno napadené usnesení prvního soudu, nepřípustný. Bylo proto rekurs žalované, který jest vpravdě dovolacím rekurem odmítnouti jako nepřípustný, když již tak neučinil první soud. (§ 528 c. ř. s.).

Čís. 11503.

Ustanovení § 252 ex. ř. předpokládá, že otázka příslušenství mezi účastníky exekučního řízení jest nesporná nebo že byla exekučním soudem závazně vyřešena pro všechny účastníky, nebrání však třetí osobě na exekučním řízení nesúčastněné, by ohledně předmětu pojatého do